

Sygn. akt III AUa 1230/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 września 2017 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący: SSA Janina Kacprzak

Sędziowie: SSA Mirosław Godlewski (spr.)

SSA Beata Michalska

Protokolant: st. sekr. sąd. Patrycja Stasiak

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 14 września 2017 r. w Ł.

sprawy E. A. i (...) - J. M.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł.

o wysokość podstawy wymiaru składek

na skutek apelacji E. A. i (...) - J. M.

od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi

z dnia 29 czerwca 2016 r. sygn. akt VIII U 2322/14

I. oddala apelację;

II. zasądza od J. M. i E. A. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym kwoty po 1800

(jeden tysiąc osiemset) złotych.

Sygn. akt III AUa 1230/16

UZASADNIENIE

Decyzją z 30 maja 2014 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. stwierdził, że miesięczną podstawę wymiaru składek na obowiązkowe ubezpieczenia społeczne (emerytalne, rentowe, chorobowe i wypadkowe) z tytułu zatrudnienia E. A. u płatnika składek (...) J. M. od dnia 1 września 2011 r., stanowi kwota 3.366,11 zł odpowiadająca wysokości przeciętnego wynagrodzenia w drugim kwartale 2011 r.

Odwołanie od powyższej decyzji złożyła ubezpieczona E. A. (w dniu 17 czerwca 2014 r.), oraz płatnik składek J. M. (w dniu 14 lipca 2014 r.). Skarżący zarzucili decyzji błędne ustalenie stanu faktycznego oraz merytoryczną błądność wyrażające się w zanaegowaniu podstawy wymiaru z jaką została zgłoszona do ubezpieczeń i wnieśli o zmianę (ewentualnie uchylenie) zaskarżonej decyzji oraz o zasądzenie na ich rzecz od organu rentowego kosztów postępowania według norm prawem przepisanych.

Organ rentowy wniósł o oddalenie odwołań powtarzając zawartą w uzasadnieniu decyzji argumentację o pozorności wskazanej w zgłoszeniu wysokości wynagrodzenia.

Sąd Okręgowy po połączeniu spraw do łącznego prowadzenia i rozpoznania (art. 219 k.p.c.) zaskarżonym wyrokiem z 29 czerwca 2016 roku wydanym w sprawie VIII U 2322/14 oddalił odwołania i orzekł o kosztach procesu zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu.

Wydając wyrok sąd pierwszej instancji przyjął za podstawę rozstrzygnięcia następujące ustalenia faktyczne.

Decyzją z 9 stycznia 2012 r. (znak (...)) Zakład Ubezpieczeń Społecznych stwierdził, że E. A. nie podlega od dnia 1 września 2011 r. obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym, tj. emerytalnemu, rentowym, chorobowemu i wypadkowemu jako pracownik z tytułu zatrudnienia w firmie (...) J. M.. Sąd Okręgowy w Łodzi VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, w wyniku rozpoznania odwołań od powyższej decyzji, wniesionych przez E. A. oraz J. M., wyrokiem z 25 lutego 2013 r. (sygn. akt VIII U 338/12) oddalił odwołania uznając, iż umowa o pracę zawarta pomiędzy E. A. i J. M. była pozorna, a nadto sprzeczna z zasadami współżycia społecznego. Sąd Apelacyjny po rozpoznaniu apelacji wniesionych przez E. A. oraz J. M., wyrokiem z 26 lutego 2014 r. (sygn. akt III AUa 742/13) zmienił wyrok Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 25 lutego 2013 r. (sygn. akt VIII U 338/12) oraz poprzedzającą go decyzję ZUS z dnia 9 stycznia 2012 r. (znak (...)) i ustalił, że E. A. podlegała

Od dnia 1 września 2011 r. obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym (emerytalnemu, rentowym, chorobowemu i wypadkowemu) jako pracownik w firmie (...) J. M..

E. A. urodziła się (...). Ukończyła studia w Wyższej Szkole Administracji Publicznej w Ł. na kierunku administracja, w zakresie administracji publicznej i uzyskała tytuł licencjata. Ukończyła także studia podyplomowe na Wydziale E. – Socjologicznym (...) w zakresie rynku nieruchomości oraz roczne studium grafiki komputerowej i reklamy wizualnej w Szkole Bankowej Logos w Ł..

W okresie od 15 grudnia 2007 r. do 15 czerwca 2011 r. E. A. była zatrudniona na podstawie umowy o pracę na czas określony w (...) Spółce z o.o. z siedzibą w Ł. na stanowisku kierownika biura, przy czym od 15 grudnia 2007 r. do 31 marca 2010 r. w wymiarze pełnego etatu z wynagrodzeniem miesięcznym 2.000 zł netto, a od 1 kwietnia 2010 r. do 15 czerwca 2011 r. w wymiarze 1/2 etatu z wynagrodzeniem 1.000 zł netto. Firma ta zajmowała się działalnością deweloperską – budową i sprzedażą budynków. Na wskazanym stanowisku E. A. zajmowała się obsługą firmy m.in. w zakresie dokumentacji niezbędnej w procesie budowlanym, w tym współpracą z urzędami administracji publicznej (pozwolenia na budowę, odbiory techniczne itp). Zajmowała się przygotowaniem i składaniem wniosków związanych z zabudową nieruchomości, marketingiem (foldery reklamowe, targi) oraz odbiorem technicznym i sprzedażą nieruchomości, jak również organizacją biura spółki. Wcześniej E. A. pracowała na stanowisku asystenta w firmie deweloperskiej, która zajmowała się budową i sprzedażą. budynków. W latach 2006 – 2010 wnioskodawczyni zawierała umowy o dzieło, których przedmiotem było wykonywanie prognoz skutków finansowych uchwalenia planów zagospodarowania przestrzennego.

Płatnik J. M. od 27 grudnia 1990 roku prowadzi pozarolniczą działalność gospodarczą pod nazwą. (...) J. M. z siedzibą w Ł.. Przedmiotem tej działalności gospodarczej jest m.in. realizacja projektów budowlanych związanych ze wznoszeniem budynków, kupno i sprzedaż nieruchomości na własny rachunek, wynajem i zarządzanie nieruchomościami własnymi tub dzierżawionymi, pośrednictwo w obrocie nieruchomościami, zarządzanie nieruchomościami wykonywanym na zlecenie. W ramach prowadzonej działalności J. M. realizuje oraz obsługuje inwestycje polegające na wznoszeniu i sprzedaży budynków mieszkalnych z luksusowymi apartamentami, jak również realizuje projekt nazwany (...), obejmujący budowę i sprzedaż (z terminem zapłaty rozłożonym na 10 lat) kompleksu mieszkano – usługowego. Dla realizacji każdego projektu inwestycyjnego zakładana jest odrębna spółka celowa. Firma (...) J. M. świadczy na rzecz tych spółek celowych usługi w zakresie obsługi poszczególnych inwestycji. Z tytułu pozarolniczej działalności gospodarczej pod nazwą (...) J. M. wnioskodawca uzyskał następujące dochody: w roku 2009 – 1.873.190,66 zł (przychód: 4.676.155,77 zł), w roku 2010 – 1.886.001,39 zł (przychód: 6.042.690,06 zł), w roku 2011 – 1.785.943,92 zł (przychód: 4.043.921,17zł), w roku 2012 – 164.745,18 zł (przychód: 6.103.243,19 zł), w roku 2013 – 12.543,80 zł (przychód: 3.175.286,58 zł), w roku 2014 – 91.399,46 zł (przychód: 4.426.097,27 zł). Dnia 1 września 2011 roku E. A. została zatrudniona przez J. M. – prowadzącą działalność gospodarczą pod

nazwą (...) J. M. na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony na stanowisku specjalisty ds. nieruchomości w pełnym wymiarze czasu pracy. W umowie o pracę strony uzgodniły, że wysokość miesięcznego wynagrodzenia za pracę E. A. wynosić będzie 22.500,00 zł brutto. Tę kwotę wynagrodzenia zaproponował J. M., a E. A. ją zaakceptowała. Wynagrodzenie to było wypłacane wnioskodawczyni przelewem na jej rachunek bankowy. Zgodnie z treścią załącznika do umowy o pracę zakres obowiązków E. A. miał obejmować marketing, reklamę i sprzedaż realizowanych projektów inwestycyjnych, a także analizę rynku nieruchomości, opracowanie koncepcji zagospodarowania nieruchomości i planu jej sprzedaży, wycenę i szacowanie wartości nieruchomości, analizę finansową projektu i ocenę jego rentowności. Wnioskodawczyni miała uczestniczyć w projekcie (...) obejmującym budowę kompleksu mieszkano – usługowego. W ramach zatrudnienia w firmie (...) wnioskodawczyni E. A. zaangażowana była wyłącznie w realizację inwestycji w ramach projektu (...) – nie miała innych obowiązków, w szczególności dotyczących sprzedaży wybudowanych już lokali. Jej zadaniem było poszukiwanie lokalizacji pod nowe inwestycje oraz dokonywanie analiz opłacalności ich realizacji. W początkowym okresie zatrudniania wnioskodawczyni drogą elektroniczną wyszukiwała działki o odpowiedniej lokalizacji dla realizacji tej inwestycji w Ł., a następnie dokonywała ich oględzin w terenie i opisywała ustalenia na karcie lokalizacji. E. A. opracowała również ankietę preferencji klienta w ramach projektu (...). Od dnia 17 października 2011 r. nieprzerwanie do 22 lutego 2013 r. nie wykonywała pracy w związku z niezdolnością do pracy z powodu choroby oraz urlopem macierzyńskim. W okresie od 23 lutego 2013 r. do 30 czerwca 2013 r. wnioskodawczyni kontynuowała zatrudnienie i zajmowała się realizacją projektu (...) w P.. Przygotowywała wówczas biznesplany tego projektu obejmujące wyliczenie kosztów wytworzenia budynku i jego sprzedaży. W okresie od 1 lipca 2013 r. do 31 grudnia 2013 r. wnioskodawczyni przebywała na urlopie bezpłatnym. Po powrocie z urlopu bezpłatnego od stycznia 2014 r. do czerwca 2014 r. E. A. kontynuowała realizację obowiązków związanych z realizacją projektu (...). W okresie od 10 czerwca 2014 r. do 8 czerwca 2015 r. wnioskodawczyni przebywała na urlopie wychowawczym. Od 9 czerwca 2015 r. (po powrocie z urlopu wychowawczego) przez okres około miesiąca wnioskodawczyni zajmowała się przygotowaniem biznesplanu dla inwestycji w ramach projektu (...) w Ł. przy ul. (...). W oparciu o posiadane projekty budowlane i inne dokumenty oraz dane wnioskodawczyni przygotowywała tabele kosztów wytworzenia planowanego obiektu budowlanego oraz tabele sprzedaży nieruchomości w ramach tego projektu inwestycyjnego. Od lipca 2015 r. wnioskodawczyni ponownie przebywa na urlopie wychowawczym do dnia 6 lipca 2016 r. W okresie nieobecności wnioskodawczyni w pracy nikt nie został zatrudniony na jej miejsce, a wykonywane jej obowiązki częściowo, bez podwyższenia dotychczasowej wysokości wynagrodzeń, przejęli pozostali pracownicy zatrudnieni w firmie (...) oraz wnioskodawca J. M., a częściowo zaprzestano ich realizacji. Przy realizacji projektu (...), oprócz wnioskodawczyni, zaangażowane były jeszcze trzy osoby: M. M. – jako asystent właściciela firmy, K. A. – jako koordynator projektów i A. G., która zajmowała się finansowaniem projektów. Pracami tego zespołu kierował wnioskodawca – właściciel firmy (...). M. M., będący synem właściciela firmy (...), ukończył magisterskie studia na kierunku zarządzanie i marketing w Szkole Głównej Handlowej w W.. Został zatrudniony w firmie (...) od 1 grudnia 2008 roku na stanowisku asystenta właściciela w pełnym wymiarze czasu pracy z wynagrodzeniem 7.500 zł brutto, a od dnia 1 maja 2014 roku na stanowisku specjalisty ds. sprzedaży w wymiarze 2/5 etatu z wynagrodzeniem w wysokości 8.3000 zł brutto. W załączniku do umowy o pracę z dnia 1 grudnia 2008 roku wskazano, że po przekroczeniu sprzedaży na poziomie 10 mln zł, potwierdzonej zawartymi wstępnymi lub końcowymi aktami notarialnymi nastąpi wzrost wynagrodzenia od miesiąca, w którym to nastąpiło do kwoty $3 \times 7.500 \text{ zł} = 22.500 \text{ zł}$. Do zakresu jego obowiązków należało w szczególności: współpraca w zakresie sporządzania biznesplanu realizacji nowej inwestycji (...) w Ł. przy ul. (...), przygotowanie i prezentacja oferty sprzedaży i wynajmu lokali w projekcie (...), obsługa programu sprzedaży mieszkań "pod klucz", prowadzenie dokumentacji sprzedażowej, przygotowywanie raportów i analiz, obsługa posprzedażna klientów, kontrola należności klientów, udział w targach mieszkaniowych, akcjach promocyjnych, itp., projektowanie, kontrola i raportowanie przebiegu kampanii reklamowych oraz poszukiwanie dla inwestycji klientów zagranicznych. Zajmował się on również sprzedażą wybudowanych apartamentów. Pracownik ten był odpowiedzialny za prawidłowe wykonanie powierzonych zadań według kryteriów legalności, rzetelności, terminowości i gospodarności. Do czasu zatrudnienia wnioskodawczyni M. M. zajmował się przede wszystkim sprzedażą apartamentów zrealizowanych w ramach inwestycji przy ul. (...) Ł.. A. G. legitymowała się wykształceniem wyższym magisterskim i była zatrudniona w firmie (...) J. M. w pełnym wymiarze czasu pracy od 1 maja 2010 roku na stanowisku asystenta ds. ekonomicznych i organizacji biura z wynagrodzeniem 4.880,70 zł brutto. Po podjęciu zatrudnienia u wnioskodawcy A. G. otrzymywała wynagrodzenie w kwocie 2.000 zł brutto, a od 1 marca 2012 roku podwyższono jej wynagrodzenie do wysokości

4.880,70 zł. Do zakresu jej obowiązków należało w szczególności: organizowanie i koordynowanie pracy biura i jego oddziału oraz planowanie zadań, współpraca z gestorami mediów, instytucjami administracji państwowej i samorządowej, a od 1 stycznia 2012 r. sporządzenie biznes-planu realizacji nowej inwestycji (...) w Ł. przy ul. (...), sporządzenie analiz porównawczych oferty wynajmu firm konkurencyjnych na (...) rynku nieruchomości oraz prezentacja wyników i ich analiza. Pracownica ta była odpowiedzialna za prawidłowe wykonanie powierzonych zadań według kryteriów legalności, rzetelności, terminowości i gospodarności. K. A. (mąż wnioskodawczyni) ukończył wyższe studia na Politechnice (...) na kierunku budownictwo i uzyskał tytuł magistra inżyniera. Od 1 czerwca 2001 roku był zatrudniony u wnioskodawcy J. M. - początkowo na stanowisku asystenta inspektora nadzoru, asystenta projektanta w pełnym wymiarze czasu pracy z wynagrodzeniem miesięcznym w wysokości 1.200 zł brutto; od dnia 1 maja 2007 r. z wynagrodzeniem miesięcznym w wysokości 1.870 zł brutto, a od 1 stycznia 2012 r. z wynagrodzeniem miesięcznym w kwocie 9.010 zł brutto. K. A. koordynował różne projekty inwestycyjne realizowane przez wnioskodawcę. Do jego szczegółowych obowiązków pracowniczych należała w szczególności: koordynacja procesu budowlanego z uwzględnieniem weryfikowania pod względem budowlanych nowych terenów inwestycyjnych, przygotowanie koncepcji inwestycji zgodnie z wytycznymi marketingowymi, koordynacja procesu architektoniczno – budowlanego, rozwiązywanie problemów powstałych na etapie realizacji, koordynacja prac i nadzór podwykonawców, kontrola poprawności wykonania robót w zakresie niwelacji terenu, przyjętego sposobu posadowienia oraz doboru konstrukcji dla odpowiednich warunków geotechnicznych, opracowanie zmian projektowych na etapie realizacji, realizacja zamówień związanych z dostarczeniem materiałów zgodnie ze specyfikacją. Od dnia 1 stycznia 2012 r. do zakresu jego obowiązków należało również opracowywanie części biznesplanu w zakresie rzeczowo – finansowym oraz prezentacja projektu inwestycji (...) w Ł. przy ul. (...). Pracownik ten był odpowiedzialny za prawidłowe wykonanie powierzonych zadań według kryteriów legalności, rzetelności, terminowości i gospodarności. W firmie (...) zatrudnieni byli ponadto M. S., W. G. i R. K.. M. S. ukończył wyższe studia na Politechnice (...) na kierunku inżynieria środowiska i uzyskał tytuł magistra inżyniera. Świadczył on pracę w firmie wnioskodawcy od 31 lipca 2007 roku w pełnym wymiarze czasu pracy jako inspektor nadzoru instalacyjnego z wynagrodzeniem miesięcznym w kwocie 5.780 zł brutto. W. G. był zatrudniony w firmie wnioskodawcy J. M. od 1 marca 2011 roku w pełnym wymiarze czasu pracy, jako specjalista ds. małej architektury, z wynagrodzeniem miesięcznym w kwocie 3.000 zł brutto. R. K. legitymowała się wykształceniem wyższym magisterskim i była zatrudniona w firmie wnioskodawcy J. M. od 31 października 2005 roku w pełnym wymiarze czasu pracy, jako zarządca nieruchomości, z wynagrodzeniem miesięcznym w kwocie 2.870,78 brutto.

W dniu 5 marca 2014 roku została zawarta umowa przedwstępna sprzedaży nieruchomości gruntowej położonej w P. przy ulicy (...) o pow. 2.585 m² pomiędzy firmą (...), a Naczelną Organizacją Techniczną Federacji Stowarzyszeń (...). Obecnie trwa procedura uzyskiwania pozwolenia na budowę, które wraz z rozpoczęciem robót budowlanych warunkuje zawarcie ostatecznej umowy sprzedaży nieruchomości z firmą (...). W/w nieruchomość jest od 1986 r. w użytkowaniu wieczystym Naczelnej Organizacji Technicznej Federacji Stowarzyszeń (...) ((...)). W 2010 roku decyzją Zarządu Głównego (...) postanowiono, że w/w niezabudowana nieruchomość zostanie przeznaczona na działalność gospodarczą, tj. pozyskanie partnera strategicznego, z którym obie zainteresowane strony mogłyby podjąć wspólną dochodową działalność gospodarczą. W dniu 27 stycznia 2011 roku Stowarzyszenie zamieściło stosowne ogłoszenie w gazecie Rzeczypospolita nr 21. Wobec niepowodzenia w poszukiwaniu kontrahenta Rada Krajowa (...) w dniu 23 stycznia 2012 r. uchwałą nr 64/XXIII wyraziła zgodę na sprzedaż tejże nieruchomości. Od tego momentu aż do 2014 r. zarówno (...) w W. jak i Oddział (...) w P. bezskutecznie poszukiwali potencjalnego kupca nieruchomości, między innymi poprzez internetowe portale pośredniczące w sprzedaży nieruchomości, reklamę w prasie i radiu lokalnym, jak również poprzez bezpośrednie rozmowy z wieloma różnymi podmiotami. Pierwszy oficjalny dokument, potwierdzający kontakt pomiędzy NOT i firmą (...) datowany jest na dzień 18 marca 2013 roku, co nie wyklucza, że rozmowy pomiędzy firmami toczyły się wcześniej.

W dniu 12 czerwca 2014 roku została zawarta umowa przedwstępna sprzedaży nieruchomości położonych w P. pomiędzy (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł., a Spółdzielnią (...) z siedzibą w P..

W piśmie z dnia 29 marca 2016 roku Wydział Zbywania i Nabywania (...) w Departamencie Gospodarowania Majątkiem Urzędu Miasta Ł. wskazał, że pisemne nieograniczone przetargi na sprzedaż nieruchomości położonych w Ł. przy ulicach: C. 4, C. bez numeru oraz Franciszkańskiej odbyły się w dniach:

3 października 2014 roku, 16 stycznia 2015 roku oraz 8 maja 2015 roku. W wyniku przetargu przeprowadzonego w dniu 8 maja 2015 roku wyłoniony został nabywca nieruchomości, którym została Spółka z o.o. (...). Podpisanie aktu notarialnego przenoszącego własność wyżej wymienionych nieruchomości nastąpiło w dniu 23 grudnia 2015 roku. Przetargi, które odbyły się w dniach: 3 października 2014 roku oraz 16 stycznia 2015 roku nie wyłoniły nabywcy ze względu na fakt, iż oferty złożone przez uczestnika przetargu nie spełniały „warunków przetargu” stanowiących załącznik nr 1 do zarządzenia nr (...) Prezydenta Miasta Ł. z dnia 24 czerwca 2014 roku.

W tak ustalonym stanie faktycznym, sąd pierwszej instancji uznał odwołanie za nie zasadne. Sąd Okręgowy podkreślił, że przy rozpoznaniu niniejszej sprawy był związany ustaleniami poczynionymi przez Sąd Apelacyjny w Łodzi, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, w sprawie o sygn. akt: III AU a 742/13. Sąd Apelacyjny prawomocnym wyrokiem z dnia 26 lutego 2014 r. zmienił wyrok Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 25 lutego 2013 r. (sygn. akt VIII U 338/12) oraz poprzedzającą go decyzję ZUS z dnia 9 stycznia 2012 r. (znak (...)) i ustalił, że E. A. podlegała od dnia 1 września 2011 r. obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym, tj. emerytalnemu, rentowym, chorobowemu i wypadkowemu jako pracownik w firmie (...) J. M.. Sąd Okręgowy przypomniał, że związanie wyrokiem sądu cywilnego (art. art. 365 § 1 k.p.c.), oznacza brak możliwości zignorowania zarówno ustaleń faktycznych stanowiących bezpośrednio podstawę rozstrzygnięcia, jak i podstawy prawnej. Nie jest dopuszczalne odmienne ustalenie zaistnienia, przebiegu i oceny istotnych dla danego stosunku prawnego zdarzeń faktycznych w kolejnych procesach sądowych między tymi samymi stronami, chociażby przedmiot tych spraw się różnił. Zakazane jest również prowadzenie postępowania dowodowego na okoliczności podważające ustalenia faktyczne zawarte w wiążącym orzeczeniu (wyroki SN: z 20 stycznia 2011 r., I UK 239/2010, LexisNexis nr (...); z 20 maja 2011 r., IV CSK 563/2010, LexisNexis nr (...); z 7 kwietnia 2011 r., I PK 225/2010, LexisNexis nr (...); z 5 października 2012 r., IV CSK 67/2012, LexisNexis nr (...)).

Przedmiotem ustaleń Sądu Okręgowego były zatem okoliczności mające istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia tej sprawy, a mianowicie, czy miesięczną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne E. A. z tytułu zatrudnienia w (...) J. M. od dnia 1 września 2011 roku stanowią kwoty, od jakich płatnik rozliczył składki na ubezpieczenie społeczne tj. kwota 22.500,00 zł brutto, czy też ustalenie wysokości wynagrodzenia ubezpieczonej było dokonane jedynie w celu znacznego podwyższenia podstawy wymiaru zasiłku chorobowego i macierzyńskiego.

Ustaleń w tym zakresie Sąd Okręgowy dokonał w oparciu o załączone do akt dokumenty w postaci m.in. akt osobowych ubezpieczonej oraz innych pracowników płatnika składek, akt rentowych ZUS, dokumentacji finansowej płatnika składek, zestawienia zatrudnionych pracowników i wysokości otrzymywanych przez nich wynagrodzeń, aktów notarialnych, pism UM Ł., NOT i Spółdzielni (...) oraz w oparciu o zeznania świadków: M. M. i K. A., a także wnioskodawczyni E. A. oraz płatnika J. M.. Zgromadzonym dowodom Sąd w przeważającej mierze dał wiarę, a dokonując oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego Sąd uznał, że jest on wystarczający, by wyjaśnić wskazaną wyżej sporną okoliczność. Sąd za niewiarygodne – z uwagi na sprzeczność z dowodami z dokumentów – uznał jedynie zeznania wnioskodawcy J. M. w zakresie, w jakim zeznał on, że wynagrodzenie jego syna M. M. od początku jego zatrudnienia było na tym samym poziomie. Powyższe zeznanie wnioskodawcy pozostaje w sprzeczności z treścią dokumentów złożonych do akt osobowych M. M.. Z treści umowy o pracę z dnia 1 grudnia 2008 r. wynika bowiem, że wynagrodzenie zasadnicze M. M. od początku zatrudnienia wynosiło 7.500 zł brutto. Załącznik do ww. umowy dopuszczał wprawdzie możliwość jego podwyższenia, jednak uzależniał taką podwyżkę od uzyskania wyników sprzedażowych. Dopiero później wynagrodzenie zasadnicze M. M. zostało podwyższone do kwoty 22.500 zł brutto. Podobnie za niewiarygodne (z tego samego powodu) Sąd uznał zeznania wnioskodawcy J. M. w zakresie, w jakim zeznał on, że K. A. otrzymywał przez cały czas wynagrodzenie na poziomie 10.000 zł oraz zeznania świadka K. A. w zakresie, w jakim zeznał on, że odkąd pamięta otrzymuje wynagrodzenie w wysokości 10.000 zł. Powyższe zeznania pozostają w sprzeczności z dokumentami znajdującymi się w aktach pracowniczych K. A.. Wynika z nich bowiem jednoznacznie, że od 1 czerwca 2001 jego wynagrodzenie miesięczne

wynosiło początkowo 1.200 zł brutto; od dnia 1 maja 2007 r. wzrosło do kwoty 1.870 zł brutto, a dopiero od 1 stycznia 2012 r. podwyższone zostało do kwoty 9.010 zł brutto. Sąd nie dał też wiary zeznaniom odwołujących, że wynagrodzenie wnioskodawczyni zostało ustalone na wysokim poziomie, gdyż przyczyniła się do podjęcia rozmów, a w konsekwencji do zawarcia przedwstępnych umów sprzedaży nieruchomości od NOT i Spółdzielni (...), oraz, że dowodem na jej kompetencje miał być fakt przegrania przez firmę (...) przetargów, które były organizowane w czasie usprawiedliwionej nieobecności w pracy wnioskodawczyni. Po pierwsze i co najważniejsze te okoliczności nie były w ogóle podnoszone przez odwołujących i świadków w toku postępowania w sprawie o sygn. akt VIII U 338/12, gdzie wskazywano, że wnioskodawczyni została zatrudniona wyłącznie na potrzeby projektu Sfera 24. Sąd Okręgowy wskazał, że okoliczności te nie zostały w żaden sposób udowodnione. NOT oraz Spółdzielnia (...) nie przedstawiły żadnych dokumentów potwierdzających udział odwołującej w tych projektach. Z pisma nadesłanego przez NOT wynika, że pierwsze dokumenty potwierdzające prowadzenie negocjacji z wnioskodawcą są datowane na 2013 roku. Ponadto informacje dotyczące poszukiwań potencjalnego kupca nieruchomości, były rozpowszechniane między innymi poprzez internetowe portale pośredniczące w sprzedaży nieruchomości, reklamę w prasie i radiu lokalnym, jak również poprzez bezpośrednie rozmowy z wieloma różnymi podmiotami. Tym samym za kuriozalne wydaje się, zdaniem Sądu Okręgowego, uzasadnienie przyznania wnioskodawczyni tak wysokiego wynagrodzenia faktem okazania przez nią płatnikowi składek ogłoszenia w gazecie Rzeczypospolita nr 21. Ponadto z pisma Urzędu Miasta wynika, że przetargi, które odbyły się w dniach: 3 października 2014 roku oraz 16 stycznia 2015 roku nie wyłoniły nabywcy ze względu na fakt, iż oferty złożone przez uczestnika przetargu nie spełniały „warunków przetargu” stanowiących załącznik nr 1 do zarządzenia nr (...) Prezydenta Miasta Ł. z dnia 24 czerwca 2014 roku. W toku postępowania nie wykazano, jakich konkretnie warunków nie spełnił odwołujący i jaki związek z tym miała nieobecność E. A.. W ocenie Sądu Okręgowego w pozostałym zakresie zeznania świadków i wnioskodawców korespondują ze sobą (są wzajemnie niesprzeczne) oraz z pozostałym zgromadzonym materiałem dowodowym. Sąd Okręgowy uznał, że wynika z nich, iż wnioskodawczyni w krótkich okresach, w których świadczyła pracę, wykonywała obowiązki pracownicze na stanowisku specjalisty ds. nieruchomości – była zaangażowana (wyłącznie) w realizację inwestycji w ramach projektu (...) (nie miała innych obowiązków, w szczególności sprzedaży wybudowanych już lokali), co – jak na podstawie ogólnikowych sformułowań zawartych w zeznaniach zdołał ustalić Sąd – polegało na wyszukiwaniu drogą elektroniczną działek o odpowiedniej lokalizacji dla realizacji tej inwestycji w Ł., a następnie dokonywaniu ich oględzin w terenie i opisywaniu poczynionych ustaleń na karcie lokalizacji, opracowaniu ankiety preferencji klienta w ramach projektu „Sfera 24.

W świetle tak poczynionych ustaleń faktycznych Sąd Okręgowy doszedł do przekonania, że odwołania E. A. i J. M. nie zasługują na uwzględnienie i podlegają oddaleniu. Sąd Okręgowy stwierdził, iż ustalone w umowie o pracę z dnia 1 września 2011 r. wynagrodzenie miesięczne ubezpieczonej E. A. w wysokości 22.500 zł brutto nie może zostać uznane za spełniające kryterium godziwości. W ocenie Sądu, w okolicznościach faktycznych przedmiotowej sprawy, ww. kwota rażąco przewyższa granicę płacy słusznej, sprawiedliwej, odpowiadającej rodzajowi, ilości i jakości świadczonej przez E. A. pracy oraz wymaganym do jej wykonania kwalifikacjom. Sąd Okręgowy zwrócił uwagę, że w porównaniu do pozostałych zatrudnionych w firmie (...) osób wchodzących w skład zespołu zajmującego się projektem (...) wnioskodawczyni E. A. miała najniższe wykształcenie. Legitymowała się tytułem licencjata oraz ukończonymi studiami podyplomowymi z zakresu rynku nieruchomości oraz grafiki komputerowej i reklamy. Tymczasem świadek M. M. i A. G. posiadają wykształcenie wyższe magisterskie na kierunkach zarządzanie i marketing oraz ekonomia. Świadek K. A. legitymuje się natomiast tytułem magistra inżyniera uzyskanym po studiach na Politechnice (...). Zdaniem Sądu wysokości przyznanego wnioskodawczyni wynagrodzenia nie uzasadnia również staż jej pracy w firmie (...). E. A. uzyskała wynagrodzenie miesięczne w wysokości 22.500 zł brutto już od samego początku jej zatrudnienia u płatnika składek. Tymczasem pozostali pracownicy zatrudniani przez J. M., mimo stażu pracy wynoszącego od kilku do ponad dziesięciu lat, uzyskiwali wynagrodzenie w znacznie niższej wysokości: A. G. – 1,5 roczny staż pracy w dacie zatrudnienia wnioskodawczyni i wynagrodzenie 2.000 zł brutto (Sąd przyjął powyższą okoliczność jako niesporną, a wynikającą z zeznań złożonych przez A. G. w postępowaniu sygn. akt VIII U 338/12 – k.118), K. A. – ponad 10 – letni staż pracy w dacie zatrudnienia wnioskodawczyni i wynagrodzenie 1.870 zł brutto, M. S. – ponad 4 – letni staż pracy w dacie zatrudnienia wnioskodawczyni i wynagrodzenie 5.780 zł brutto, W. G. – zatrudniony w firmie wnioskodawcy J. M. od 1 marca 2011 roku i wynagrodzenie 3.000 zł brutto, R. K. – 6 – letni staż pracy w dacie

zatrudnienia wnioskodawczynie i wynagrodzenie 2.870,78 brutto, M. M. (będący synem właściciela firmy (...)) – blisko 3 – letni staż pracy w dacie zatrudnienia wnioskodawczynie i wynagrodzenie początkowo w wysokości 7.500 zł brutto z możliwością podwyższenia w przypadku uzyskania określonych wyników sprzedaży realizowanych projektów inwestycyjnych. Jedyna osoba, której wynagrodzenie w firmie odwołującego zostało ustalone na identycznym poziomie co wnioskodawczynie – tj. M. M., został zatrudniony 3 lata wcześniej i wówczas pracodawca określił ściśle zasady podwyższenia wynagrodzenia, uzależniając taką podwyżkę (co jest jak najbardziej zrozumiałą decyzją z punktu widzenia interesów ekonomicznych pracodawcy) od zwiększenia sprzedaży realizowanych projektów inwestycyjnych – określając nawet granice progów sprzedażowych, które warunkowały uzyskanie wynagrodzenia na poziomie 22.500 zł. Tylko w przypadku wnioskodawczynie, płatnik składek, nielogicznie z punktu widzenia interesów pracodawcy – podjął decyzję o ustaleniu wysokości wynagrodzenia na poziomie bardzo wysokim – biorąc pod uwagę realia rynkowe w województwie (...). Co więcej w żaden sposób, w ocenie Sądu Okręgowego, w toku niniejszego postępowania nie uzasadnił w przekonujący sposób, przyczyn takiego postępowania. W ocenie Sądu wysokości wynagrodzenia wnioskodawczynie na poziomie 22.500 zł brutto miesięcznie nie uzasadnia również zakres powierzonych jej obowiązków oraz faktyczny nakład i efekty jej pracy. Jak ustalono w toku postępowania E. A. zaangażowana była wyłącznie w realizację inwestycji w ramach projektu (...) i nie posiadała żadnych innych obowiązków. W szczególności pracodawca nie powierzył jej obowiązków wynikających ze sprzedaży wybudowanych już lokali. Jej zadaniem było wyłącznie poszukiwanie lokalizacji pod nowe inwestycje oraz dokonywanie analiz opłacalności ich realizacji. Realizując ww. obowiązki wnioskodawczynie drogą elektroniczną wyszukiwała działki o odpowiedniej lokalizacji dla realizacji tej inwestycji w Ł., a następnie dokonywała ich oględzin w terenie i opisywała ustalenia na karcie lokalizacji. E. A. opracowała również ankietę preferencji klienta w ramach projektu (...). Powyższe oczywiście nie wyklucza powierzenia jej obowiązków sprzedażowych po zrealizowaniu przedmiotowych inwestycji, co jak podnosił sam odwołujący trwa wiele lat. Sąd Okręgowy ustalił, że dużo szerszy i wymagający znacznie większego nakładu pracy zakres obowiązków mieli natomiast pozostali zatrudnieni pracownicy, jak choćby K. A., czy M. M.. Pierwszy z nich koordynował pod względem architektoniczno – budowlanym projekty inwestycyjne realizowane przez J. M., koordynował prace i sprawował nadzór nad podwykonawcami, kontrolował poprawność wykonania robót, opracowywał niezbędne zmiany projektowe na etapie realizacji, kontrolował realizację zamówień związanych z dostarczeniem materiałów zgodnie ze specyfikacją, a od dnia 1 stycznia 2012 r. do zakresu jego obowiązków należało również opracowywanie części biznesplanu w zakresie rzeczowo – finansowym oraz prezentacja projektu inwestycji (...) w Ł. przy ul. (...). Jego praca przekładała się na końcową realizację kolejnych inwestycji realizowanych przez firmę (...), których sprzedaż stanowi główne źródło przychodu przedsiębiorstwa (...). M. M. zajmował się przede wszystkim sprzedażą apartamentów w ramach kolejnych zrealizowanych przez firmę (...) inwestycji. Wyniki jego pracy w sposób bezpośredni przekładały się na wynik finansowych przedsiębiorstwa płatnika składek. Znamienne jest przy tym to, że nawet w odniesieniu do M. M. (prywatnie syna wnioskodawcy) J. M. zastosował – tak jak już wyżej podniesiono – motywacyjny system wynagradzania polegający na ustaleniu miesięcznego wynagrodzenia zasadniczego na poziomie 7.500 zł brutto z możliwością jego podwyższenia pod warunkiem uzyskania przez M. M. określonych wyników sprzedażowych. Sąd Okręgowy podkreślił nadto, że przed zatrudnieniem E. A. w firmie (...) świadczyła ona pracę w ramach stosunku pracy na rzecz innego przedsiębiorcy z branży deweloperskiej – (...) sp. z o.o. z siedzibą w Ł., jako kierownik biura. Pomimo tego, że zakres jej ówczesnych obowiązków nie był węższy od czynności wykonywanych faktycznie w ramach zatrudnienia u J. M., jej wynagrodzenie za pracę wynosiło 2.000 zł netto miesięcznie. W ocenie Sądu brak jest racjonalnego uzasadnienia tak dużej dysproporcji w wysokości wynagrodzenia wnioskodawczynie.

Oceny wysokości wynagrodzenia E. A. w kontekście zasad współżycia społecznego Sąd Okręgowy dokonał również przez pryzmat okresu faktycznego realizowania przez nią obowiązków pracowniczych. Z ustalonego stanu faktycznego wynika, że od momentu zatrudnienia we wrześniu 2011 r. do chwili wyrokowania w niniejszej sprawie wnioskodawczynie przepracowała okres nie przekraczający roku czasu. W pozostałym czasie była niezdolna do pracy lub przebywała na urlopie macierzyńskim, wychowawczym i bezpłatnym. W czasie jej nieobecności w pracy nie zatrudniono żadnej osoby na zastępstwo (co, jak trafnie podniósł organ rentowy za wynagrodzenie w tej wysokości nie powinno nastroczać większego problemu). Zdaniem Sądu świadczy to o tym, że wkład pracy E. A. i jej znaczenie

dla istnienia oraz rozwoju przedsiębiorstwa (...), obiektywnie oceniając, nie był aż tak istotny, jak wynikałoby to z wysokości zaoferowanego jej wynagrodzenia za pracę.

W ocenie Sądu zarówno w świetle zasad doświadczenia życiowego, jak i zasad współzycia społecznego, niewłaściwe jest odnoszenie (jak czynił to w toku postępowania wnioskodawca) wysokości wynagrodzenia E. A. do wartości poszczególnych przedsięwzięć inwestycyjnych realizowanych w ramach projektu (...). Punktem odniesienia dla oceny ekwiwalentności wynagrodzenia za pracę, co wynika z powołanego na wstępie orzecznictwa, winny być rodzaj, ilości i jakości wykonanej przez pracownika pracy oraz wymagane do jej wykonania kwalifikacje. Podsumowując, zdaniem Sądu Okręgowego organ rentowy podołał spoczywającemu na nim z mocy art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c. ciężarowi udowodnienia i wykazał, że wysokość wynagrodzenia E. A., ustalonego w umowie o pracę z 1 września 2011 r. w wysokości 22.500 zł brutto, jest sprzeczne z zasadami współzycia społecznego, przez co nie spełnia wymogu godziwości. W konsekwencji postanowienie przedmiotowej umowy o pracę uznać należy za nieważne. Zakład Ubezpieczeń Społecznych przyjął za podstawę wymiaru składki przeciętne wynagrodzenie obowiązujące w drugim kwartale 2011 r., tj. w kwartale bezpośrednio poprzedzającym zatrudnienie E. A. u płatnika składek. Biorąc pod uwagę, że art. 68 pkt 1 lit. c ustawy upoważnia organ rentowy do wymierzania składek, w ocenie Sądu Okręgowego, ustalenie jej na podstawie stosowanej w ubezpieczeniach społecznych "przeciętności" uznać należy za właściwe. Uwzględniając poczynione w toku postępowania ustalenia dotyczące wcześniejszego zatrudnienia E. A. i nabytej w jego toku wiedzy i doświadczenia zawodowego, Sąd Okręgowy nie mógł również przyjąć, aby właściwą podstawą wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne miało być minimalne wynagrodzenie w okresie poprzedzającym zatrudnienie wnioskodawczyni, które przyjmuje się do osób młodych, bez większego wykształcenia i dopiero zaczynających pracę zawodową.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., oddalił odwołania orzekając o kosztach procesu na podstawie art. 98 k.p.c.. Wysokość zasądzonych kosztów zastępstwa procesowego Sąd ustalił na podstawie § 2 ust. 2 w zw. z § 6 pkt. 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu z dnia 28 września 2002 r. (Dz. U. Nr 163, poz. 1349, ze zm.).

Wyrok Sądu Okręgowego zaskarżyli w całości apelacjami ubezpieczona oraz płatnik składek.

E. A. w apelacji zarzuciła wyrokowi : 1) sprzeczność istotnych ustaleń z treścią zebranego materiału dowodowego poprzez przyjęcie, że a) ustalenie wynagrodzenia w wysokości 22.500 zł miesięcznie podyktowane było wyłącznie chęcią uzyskania świadczeń z ubezpieczenia społecznego w wysokości sprzecznej z prawem i zasadami współzycia społecznego, podczas gdy wnioskodawczyni, ani tym bardziej pracodawca, nie przewidywali w momencie zawierania umowy o pracę, iż jest ona w ciąży ani tego, że dziecko urodzi się z ciężką wadą serca, co będzie skutkowało koniecznością korzystania ze zwolnień lekarskich i zasiłku macierzystego; b) wkład pracy wnioskodawczym i znaczenie dla istnienia i rozwoju przedsiębiorstwa (...) nie był odpowiedni w stosunku do zaoferowanego jej wynagrodzenia; c) wnioskodawczyni nie udowodniła przyczyn zawarcia umowy o pracę oraz wykonywania obowiązków zawodowych o doniosłym znaczeniu dla funkcjonowania przedsiębiorstwa w firmie (...).

Ponadto obrazę prawa materialnego : 1) naruszenie art. 353¹ k.c. w związku z art. 300 k.p. poprzez jego błędna wykładnię i niewłaściwe zastosowanie, polegające na przyjęciu, przy braku rozważenia okoliczności indywidualizujących daną sprawę, iż pracodawca, który uprzywilejowuje płacowo danego pracownika, godzi tym samym w zasady współzycia społecznego i działa z zamiarem pokrzywdzenia organu rentowego oraz w konsekwencji naruszenie prawa materialnego - art. 58 § 1 i 2 k.c., art. 83 k.c. w związku z art. 83 ust. 1 pkt 2, art. 38 ust. 1, art. 6 ust. 1 pkt 1, art. 8 ust. 1, art. 11 ust. 1, art. 12 ust. 1, art. 13 ust. 1, art. 66 ust. 4, art. 68 ust. 1, art. 91 ust. 5 ustawy z dn. 13.10.1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. 205/2009 poz. 1585), oraz art. 22 ust. 1 kodeksu pracy i art. 58 § 2 k.c., poprzez przyjęcie, że umowa o pracę w części dotyczącej wysokości wynagrodzenia jest sprzeczna z zasadami współzycia społecznego.

Wskazując na tak sformułowane zarzuty skarżąca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku i uwzględnienie odwołania wnioskodawczyni od decyzji ZUS z 30.05.2014 r. oraz o zasądzenie kosztów procesu za obie instancje wg norm przepisanych, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania.

Płatnik składek w apelacji zarzucił zaskarżonemu wyrokowi naruszenie prawa procesowego; 1) art. 365 § 1 k.p.c. poprzez jego niewłaściwą wykładnię i zastosowanie w konsekwencji uznania, że Sąd rozpoznający niniejszą sprawę jest związany ustaleniami faktycznymi poczynionymi przez Sąd Apelacyjny w sprawie III AU a 742/13 i zakazane jest przeprowadzanie postępowania dowodowego na okoliczności podważające ustalenia faktyczne zawarte w ww. wiążącym orzeczeniu, w sytuacji gdy wiąże ono jedynie w zakresie rozstrzygnięcia (sentencji wyroku) ; 2) art. 278 § 1 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie w sytuacji, gdy - wobec braku podstawy prawnej określającej sposób zastępowania uznanych za nieważne z mocy art. 58 § 3 k.c. poszczególnych klauzul umowy o pracę - ustalenie wysokości podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne wymaga wiadomości specjalnych i winno znaleźć odniesienie nie do przeciętnego wynagrodzenia w gospodarce, ale do wynagrodzenia w tym sektorze gospodarki, w którym działa wnioskodawca przy uwzględnieniu sytuacji finansowej płatnika składek w momencie zawierania umowy o pracę z ubezpieczoną.

Ponadto obrażę prawa materialnego : 1) art. 58 § 2 i 3 kodeksu cywilnego w zw. z art. 300 kodeksu pracy poprzez jego zastosowanie i uznanie, że przedmiotowa umowa o pracę jest nieważna w części, w której ustalone miesięczne wynagrodzenie brutto przekracza przeciętne wynagrodzenie z kwartału poprzedzającego zawarcie umowy o pracę z E. A. - z uwagi na jej sprzeczność z zasadami współżycia społecznego (przekroczenie granic godziwości), w sytuacji gdy taka sprzeczność nie zaistniała; 2) art. 41 ust. 13 oraz art. 68 ust. 1 pkt lit. c ustawy z 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych poprzez uznanie, że organowi rentowemu - w sytuacji braku podstawy prawnej określającej sposób zastępowania uznanych za nieważne z mocy art. 58 § 3 k.c. poszczególnych klauzul umowy o pracę - przysługuje prawo do wypełnienia tego braku poprzez przyjęcie za podstawę wymiaru składki przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego obowiązującego w kwartale poprzedzającym zatrudnienie ubezpieczonej u płatnika składek.

W konkluzji apelacji wnosząc o zmianę zaskarżonego wyroku w całości oraz poprzedzającej go decyzji organu rentowego i ustalenie, że dla E. A. podstawę wymiaru składek na obowiązkowe ubezpieczenia społeczne tj. emerytalne, rentowe, chorobowe i wypadkowe z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę u płatnika składek (...) J. M. od dnia 01.09.2011 r. do nadal, stanowi kwota ustalona przez strony w ww. umowie o pracę tj. 22.500,00 złotych brutto.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacje są bezzasadne i jako takie podlegają oddaleniu.

Sąd Okręgowy poczynił pełne i wystarczające do merytorycznego rozpoznania sprawy ustalenia faktyczne. Sąd drugiej instancji wskazane ustalenia faktyczne podziela i przyjmuje za własne dla potrzeb rozpoznania sprawy w postępowaniu apelacyjnym, co czyni zbędnym ponowne ich przytaczanie.

Przed przystąpieniem do oceny zarzutów apelacji w pierwszej kolejności stwierdzić należy, iż w sprawie nie wystąpiły przesłanki uzasadniające prowadzenie uzupełniającego postępowania dowodowego. Płatnik, zawarł wprawdzie w apelacji wnioski dowodowe o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego z zakresu nieruchomości i ekonomiki przedsiębiorstw na okoliczność celowości zatrudnienia ubezpieczonej jak i wysokości wynagrodzenia ale mimo iż był w toku postępowania przed sądem pierwszej instancji reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika wskazany wniosek dowodowy zgłosił dopiero w apelacji. Ponadto, nie przedstawił żadnych rzeczowych argumentów uzasadniających powstanie potrzeby ich zgłoszenia już po zakończeniu postępowania przed sądem pierwszej instancji jak i braku swojej winy w zgłoszeniu tego wniosku na etapie procedowania przed sądem pierwszej instancji. Dodatkowo, dowód w zgłoszonej treści, był nieprzydatny dla rozpoznania sprawy. Fakt podlegania ubezpieczeniom (celowość zatrudnienia) nie jest kwestionowany. Ubezpieczona jest przecież objęta obowiązkiem ubezpieczenia a

do weryfikacji zawyżonej podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne, dowód z opinii biegłego nie jest konieczny. To wszystko, przy uwzględnieniu treści art.381 k.p.c., jego wyjątkowego charakteru nie podlegającego wykładni rozszerzającej, nakazywało pominięcie zgłoszonego dowodu.

Nie wystąpiły także przesłanki do zawieszenia postępowania, mimo przywoływania przez ubezpieczoną faktu zawisłości przed Trybunałem Konstytucyjnym sprawy z pytania prawnego - czy art.83 ust. 1 i 2 w związku z art.41 ust. 12 i 13. art.68 ust.1 oraz art.86 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 12 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych interpretowany w ten sposób, iż stanowi podstawę kompetencyjną dla organu rentowego do ustalania podstawy wymiaru poprzez weryfikację wynagrodzenia pracownika mimo istnienia ważnej i wykonywanej umowy o pracę jest zgodny z art.2, 7, 10, 32, 84, 87 i 217 Konstytucji RP albowiem podstawą zawieszenia wskazana w art.177§1 pkt.3¹ k.p.c. jest podstawą fakultatywną i dla jej zastosowania konieczne jest także wystąpienie celowości zawieszenia. O której w niniejszym przypadku nie można mówić, skoro istnieje w procedurze przepis art.401¹ k.p.c. a nadto istnieje prawo pozytywne w oparciu o które można rozpoznać sprawę przy braku wątpliwości sądu orzekającego co do jego konstytucyjności. Kierując się wskazanymi argumentami sąd wniosku o zwieszenie postępowania nie uwzględnił.

W tym miejscu, ubocznie należy wskazać, że dnia 29 listopada 2017 roku w sprawie P 9/15 / Dz.U. z 2017 poz.2240/ został wydany wyrok Trybunału Konstytucyjnego w którym stwierdzono zgodność kwestionowanych przepisów ze wskazanym wzorcem konstytucyjnym.

Sformułowane w apelacjach zarzuty naruszenie prawa procesowego są nie zasadne.

W szczególności stawianie w okolicznościach przedmiotowej sprawy zarzutu naruszenia art.365 k.p.c. odczytywać można wręcz jako swego rodzaju niezrozumienie przedmiotu sporu w niniejszej sprawie. Wobec czego, przypomnieć należy, że zakres kognicji sądu w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych wyznacza treść decyzji od której wniesiono odwołanie. Tym samym, wyrok wydany w sprawie III AU a 742/13 dotyczył podlegania ubezpieczeniu i jego wydanie nie stało na przeszkodzie w podjęciu, po prawomocnym zakończeniu sporu o podleganie, kwestii prawidłowości wskazania podstawy wymiaru składek. Decyzja odwołanie od której zainicjowało postępowanie w niniejszej sprawie, dotyczyła wysokości podstawy wymiaru składek i do tego też zakresu ograniczył rozpoznanie sąd pierwszej instancji co stwierdził wprost na k.12 uzasadnienia (k.207 akt). Wyprowadzanie przez apelujących, dalej idących wniosków i budowanie w oparciu o nie zarzutu obrazy art.365 k.p.c. głównie w oparciu o nadmiernie rozbudowaną i zbędną merytorycznie argumentację uzasadnienia, nie może zyskać aprobaty. Nie rozwijając nadmiernie tego zagadnienia, poprzestać należy na stwierdzeniu, że problematyka podstawy wymiaru składek (wynagrodzenia) pozostawała poza zakresem przedmiotu sporu w prawomocnie zakończonej sprawie o podleganie ubezpieczeniu. Wobec czego, związanie wyrokiem wydanym w poprzedniej sprawie, dotyczy tylko podlegania a kwestia podstawy wymiaru, jak prawidłowo wywiódł sąd pierwszej instancji, była przedmiotem samodzielnego rozpoznania w niniejszej sprawie.

Nie ma też racji apelant, podnosząc naruszenie przepisu art.278§1 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie. Po pierwsze bowiem, co podniesiono powyżej, w toku postępowania nie było inicjatywy dowodowej nakierowanej na prowadzenie rzeczonego dowodu a obowiązek jego przeprowadzenia z urzędu także nie wystąpił. Nie ma bowiem racji, apelant wywodząc, że kwestia weryfikacji zawyżonej podstawy wymiaru składek, wymaga wiedzy specjalnej i konieczne jest w tym zakresie przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego i to biegłego z zakresu przywołanej specjalności. Zadeklarowanie oderwanej od rzeczywistości lub nierzetelnej podstawy wymiaru składek może naruszać zasady współzycia społecznego gdy polega na świadomym zamiarze osiągnięcia nieuzasadnionych korzyści z systemu ubezpieczeń społecznych kosztem innych uczestników tego systemu stwierdzenie czego nie wymaga wiedzy specjalnej. Alimentacyjny charakter świadczeń przyznawanych z tytułu ubezpieczeń społecznych oraz zasada solidaryzmu powodują, że płaca stanowiąca jednocześnie podstawę wymiaru składki nie może być ustalana ponad granice płacy słusznej, sprawiedliwej i zapewniającej godziwe utrzymanie i nie może przewyższać wkładu pracy. Granice ryzyka zweryfikowania nieekwiwalentnej podstawy wymiaru składek wyznacza wysokość najniższej podstawy wymiaru składek z określonego tytułu podlegania ubezpieczeniom społecznym. (patrz bliżej - SN uchwała z 27 kwietnia 2005 roku II UZP 2/05 /legalis/). W niniejszym przypadku, organ rentowy dokonując weryfikacji zawyżonej podstawy

wymiaru, uzupełnił brak zakwestionowanej podstawy poprzez przyjęcie średniego wynagrodzenia i nie sposób mówić o dowolności czy arbitralności takiej treści decyzji w okolicznościach przedmiotowej sprawy. Nie można też, w sytuacji gdy sąd pierwszej instancji rozpoznając odwołanie od decyzji organu rentowego, bada legalność i merytoryczną poprawność decyzji, budować skutecznie zarzutu dowolności oceny poprzez powoływanie się na nie ustalenie i to z urzędu wynagrodzenia jakie należałoby przyznać ubezpieczonej przy uwzględnieniu przychodów płatnika i ekwiwalentności pracy. Ocena bowiem, prawidłowości decyzji odnosi się do kwestii nieważności umowy w zakresie ustalenia wysokości wynagrodzenia poprzez jego niegodziwość. I zgadzając się z tym, że powyższa ocena nie może być dowolna ani arbitralna, pamiętać należy, że wzorcem godziwego wynagrodzenia, które czyni zadość ekwiwalentności zarobków do rodzaju i charakteru świadczonej pracy oraz posiadanych przez pracownika doświadczenia oraz kwalifikacji zawodowych, będzie odniesienie się to takich czynników jak : siatka wynagrodzeń obowiązująca w danym zakładzie, średni poziom wynagrodzeń za taki sam lub podobny charakter świadczonej pracy, wykształcenie, zakres obowiązków, zakres odpowiedzialności oraz dyspozycyjności (patrz bliżej - SN wyrok z dnia 23 stycznia 2014 r I UK 302/13 / legalis/). Sąd pierwszej instancji, powyższą regułą uwzględnił. Przeprowadzona analiza zebranego materiału dowodowego, szczegółowo i wszechstronnie ocenionego, doprowadziła tenże sąd do prawidłowego i widocznego prima facie wniosku o oderwaniu zadeklarowanej podstawy wymiaru nie tylko od rzeczywistości ale i przyzwoitości. Tak przywoływana powyżej wysokość wynagrodzeń pozostałych pracowników przy uwzględnieniu zakresu ich zadań i poziomu kwalifikacji jak i poziom dochodów płatnika poczynając od 2013 roku oraz sekwencja zdarzeń związanych z rozpoczęciem pracy przez ubezpieczoną i zakres jej dyspozycyjności, nakazują podzielić ocenę sądu pierwszej instancji co do sprzeczności z zasadami współżycia społecznego zadeklarowanej co do niej podstawy wymiaru składek. Wskazana w jej przypadku kwota 22500 złotych miesięcznie w sposób oczywisty nie przystaje do rzeczywistości w jakiej funkcjonował płatnik, ocenianej poprzez wskazane powyżej miarodajne kryteria. To te też, okoliczności wskazywały dostatecznie na zamiar stron uzyskania zawyżonych świadczeń z ubezpieczeń społecznych kosztem innych uczestników systemu, poprzez zadeklarowanie oderwanej od rzeczywistości podstawy wymiaru składek. Na powyższej ocenie nie stała na przeszkodzie zasada wolności umów (art.353¹ k.c.) ani podnoszone w apelacji, kwestie przebiegu ciąży. Jeszcze raz bowiem w tym miejscu przypomnieć należy, że przedmiotem sporu w niniejszej sprawie jest podstawa wymiaru a nie podleganie ubezpieczeniom społecznym a dopuszczalność weryfikacji zadeklarowanej podstawy wymiaru, także w świetle przywołanego wyżej orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego jest oczywista. Powyższe pozwala na zaniechanie przedstawiania bliżej argumentacji w tym zakresie. Tym bardziej, jeżeli uwzględnimy także, dalsze nie zakwestionowane przez organ fakty, dotyczące dalszej aktywności zarobkowej ubezpieczonej, poza strukturami płatnika z wynagrodzeniem poniżej podstawy wskazanej w niniejszej sprawie, dodatkowo wzmacnia prawidłowość oceny co do realiów płacowych w jakich obraca się ubezpieczona.

Kierując się wskazaną argumentacją Sąd Apelacyjny nie podzielając zasadności zarzutów apelacji i nie znajdując podstaw, które należałoby uwzględnić z urzędu, na podstawie art.385 k.p.c. orzekł jak w sentencji.

Orzeczenie o kosztach procesu lokuje się w treści przepisu art. 105 k.p.c. i art.102 k.p.c. a wysokość kwoty zasądzonej tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego wynika z treści art.22⁵ ust.2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych (t.j. Dz.U. z 2016 r poz.233) w związku z § 2 pkt.6, § 10 ust.1 pkt.2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U z 2015 r poz.1804). Wartość przedmiotu sporu w sprawie określona została na 80.055 złotych co przy uwzględnieniu faktu wniesienia apelacji w sierpniu 2016 roku i treści przywołanych powyżej treści rozporządzenia kreowałoby należne minimalne wynagrodzenie na poziomie 5400 złotych (7200x75%). Charakter sporu, wynik którego uzależniony jest od oceny sądu przy subiektywnym przekonaniu strony o słuszności wniesionego odwołania i apelacji nakazywał rozważenie kwestii dopuszczalności zasądzenia pełnych kosztów w aspekcie zasady słuszności. Powyższe, przy uwzględnieniu, że zwrot kosztów procesu nie może pełnić funkcji penalnej wobec strony wnoszącej środek zaskarżenia w sprawie rozstrzygnięcie, której zależy od oceny sądu, uzasadniało ograniczenie zasądzonej tytułem zwrotu kosztów procesu kwoty. Kierując się powyższym, zasądzone zwrot kosztów zastępstwa procesowego w kwotach wskazanych w punkcie drugim wyroku, zawierającym postanowienie o kosztach procesu.